

บทที่ ๑๐

ผจญภัยกลางมหาสมุทร

ตอนที่ ๓๐

เขตย่อนเวลา

โต้ว คาบแห่งท้องทะเล แล่นมาได้ ๓ วัน
ท้องทะเลยังปกคิตี สิ้นสมุทรตัดสินใจ พาเรือ
ออกไปห่างฝั่งมากขึ้น ทะเลก็ยิ่งสงบดี เรือยังแล่น
ฉิว แคตจัด พวกเขาตั้งวงสนทนากันที่บริเวณหัว
เรือ เพื่อทำลายความเบื่อหน่าย ใครใคร่คุยก็คุย
ใครใคร่นอนก็นอน เว้นแต่ สังข์ ยังคงประจำอยู่
หัวเรือ ทุกคนแลกเปลี่ยนความไฝ่ฝัน แก่กันและ
กัน

“เราอยากตัวใหญ่กว่านี้” สิ้นสมุทร เอ่ยขึ้น
“จะได้มีแรงเยอะๆ ใครก็ไม่กล้ามารังแก”

“แต่เราตัวเล็กแค่นี้ก็พอแล้ว ขอให้วิ่งเร็วๆ
ว่ายน้ำไวๆ บ้าจะได้ไล่ตีไม่ทัน” สุกสาครบอก และ
ถาม “แล้วเธอละ เอื้อย โตขึ้นอยากเป็นอะไร?”

“อยากเป็นหมอ” เอื้อย ตอบ

“ก็เป็นอยู่แล้วนี่ไง” สุกสาคร กระเช้าเล่น

“ไม่เอา เป็นหมอจริงๆ สิ ไม่ใช่หมอแค่บนเรือ”

“โตนน้อยล่ะ อยากรู้อะไร?” ดินสมุทรถาม

“อืม! ...” โตนน้อย ใช้ความคิด “เป็นอะไรดีล่ะ ... คิดไม่ออก”

“ก็เป็นซักอย่างสิ อะไรก็ได้” สุกตากร เตือน

“เป็นคุณครู หรือเป็นตำรวจดี ... แล้วถ้าเป็นตำรวจล่ะ” โตนน้อย ตอบ

พวกเพื่อนๆ ต่างพากันหัวเราะ

“หัวเราะอะไร?”

“ก็เธอ ตัวเล็กๆ ทั้งผอมทั้งบาง เป็นคุณครูนะดีแล้ว จะเป็นตำรวจได้อย่างไร? ประเดี้ยว โจรมันก็คุ้มเธอไปละไม่ว่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ดินสมุทรอธิบายยังหัวเราะไม่หยุด แต่ดูเหมือนว่าการสนทนายังไม่จบ เพราะยังขาดคำตอบอยู่อีกหนึ่งข้อ

“เออ! ตั้งชื่อ ยังไม่บอกเลย โตขึ้นอยากเป็นอะไร?”

“ไม่รู้ แต่ตอนนี้เราอยากเจอแม่” ลังซ์ตอบ ขณะใช้กล้องส่องมอง “และอยากจะทำบอกแม่ว่า เราชักแม่มากที่สุดเลย”

คำตอบของลังซ์ ทำให้พวกเขาเพื่อนๆ มองหน้า กันด้วยความรู้สึกเหวๆ เศร้าๆ เป็นการทำลาย บรรยากาศครื้นเครงไปโดยไม่ตั้งใจ แต่สิ่งที่หักเห ความสนใจของพวกเขาเด็กๆ คือ เมฆบนท้องฟ้าเริ่ม ก่อตัวรวมกันหนา จนเป็นสีเทาเข้ม ลมพัดแรงขึ้น สึนสมุทรรีบคว้าแผนที่ออกมาดู เพราะเกรงว่าเรือ จะไปติดทิศ และบอกให้เพื่อนๆ เข้าประจำ ตำแหน่งเรือ ผ่นตั้งเค้ามาแล้ว ลูกคลื่นเริ่มสูงขึ้น เล็กน้อย

เพชรกับบ่าวหลา ลดใบเรือลงครึ่งหนึ่ง เรือ ยังคงเล่นเท่าเดิม เพราะลมแรงมาก เรือโยก โคลงเคลงไปตามแรงลูกคลื่น ไม่นาน ผ่นก็ตกลง มา นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเด็กๆ เจออุปสรรค แต่ก็ ไม่ใช่ปัญหา เพราะพวกเขาเคยปะทะกับพายุฝนมา หนหนึ่งแล้ว ตอนออกเรือฝึกซ้อมกับเหล่าทะเล สึนสมุทรบังคับเรือ ลูกเรือที่เหลือ ช่วยกันสูบน้ำออก จากเรือ เพื่อลดน้ำหนักของน้ำบนเรือ

เวลาผ่านไปราว ๒ ชั่วโมง พายุฝนจึงเบา บางลง พร้อมกับความมืดโรยตัวลงมาแทน

หลังจากฉัดเปลี่ยนเสื้อผ้ากันแล้ว ก็กิน
อาหารค่ำ ระหว่างนั้น ลินสมุทร ถู้อโอกาสประชุม
การเปลี่ยนแผนเดินทาง เขากางแผนที่ออกดู และ
ชี้ไปที่เกาะแห่งหนึ่งในแผนที่ ซึ่งอยู่ห่างจาก
แผ่นดินไกลออกไป

“เห็นเกาะนี้ไหม เราจะไปที่นั่น”

“นี่เท่ากับว่า เราออกทะเลใหญ่กันเลยนะ”
สังข์ ห้วนวิตก “ไปอีกไกลแค่ไหนล่ะ?”

“ไม่รู้ อาจจะมีเจ็ดวัน” ลินสมุทรตอบ แล้วหัน
ไปถาม โสณน้อย “แต่เราก็มีน้ำและอาหาร
เพียงพอไม่ใช่เหรอ?” โสณน้อย พยักหน้า

“มีใครเห็นเป็นอย่างอื่นไหม?” ลินสมุทรถาม
อีกครั้ง ก็ไม่มีใครปฏิเสธ เขาจึงสรุปการประชุมว่า
“ถ้าจั้น เมื่อไปถึงที่นั่น เราจะแวะเติมน้ำและ
อาหาร”

หลังจากจัดเวรยาม ทุกคนก็เข้านอน แต่ลิน
สมุทร ไม่อาจทิ้งงานกับต้นเรือไปได้ เขาจึงเลือก
นอนข้างบน พร้อมกับพวกผู้ชายทั้งหมด

“พี่สมุทร ไปที่เกาะนั้น แล้วเราจะเจอ
อะไรบ้าง?” สุคตสาคร ถามพี่ชาย

“เราอาจจะเจอพ่อกับแม่ก็ได้” ดินสมุทรตอบแบบไม่ค่อยแน่ใจสักเท่าไร ก่อนจะงีบหลับไป

ก่อนฟ้าสว่าง ลมทะเลพัดพาเรือมาเกยตื้นที่เกาะแห่งหนึ่ง ดินสมุทร สุคนธาคร สองพี่น้อง ตื่นขึ้น เข้าใจว่ามาถึงเกาะที่หมายแล้ว มองเห็นสังข์และคนอื่นๆ ยังหลับสบาย จึงกระซิบกระซาบพากันลงจากเรือ โดยไม่ปลุกเพื่อนๆ

เมื่อขึ้นฝั่งมาได้ เขามองฝ่าความมืดสลัวไปที่ใจกลางเกาะนั้น ปรากฏแสงไฟสองดวงโผล่พ้นจากแนวป่าออกมา

“ไฟดวงตาปีศาจ รีเปล่า?” สุคนธาครเกาะแขนพี่ชาย และกระซิบถามพากัน เดินเข้าไปใกล้ๆ มันเป็นดวงไฟกลมโต

“ไม่ใช่หรอก” ดินสมุทร ตอบ

ดวงไฟสองดวง ล่องไปกระทบศิระเศ็กทั้งสองเข้าพอดี เต็กๆ จึงฉลุดหัวลงหลบไฟ

“นั่นใคร?” เสียงดังมาจากแสงไฟ สองพี่น้องเริ่มสงสัย ปนกับความดีใจ ที่มีคนอยู่ที่นี้ เขาจึงค่อยๆ โผล่หัวขึ้นมา แสงไฟนั้นก็ยิ่งสว่างขึ้นอีก พร้อมคำถามที่ฟังดูคุ้นๆ หู แต่ก็ยังไม่แน่ใจ

“นั่นใช่ ลินสมุทร รีเบล่า?”

ลินสมุทร โผล่หน้าขึ้นมองไปที่แสงไฟนั้น

“จริงด้วยๆ คุณ นั่นลูกของเรา สุดสาคร ก็
อยู่ที่นี้ด้วย ... ลูกแม่”

พ่อกับแม่ของพวกเขา ถือไฟดวงใหญ่เดินมา
หาพวกเขา และโน้มตัวเข้ามาใกล้ๆ ลินสมุทร ตีใจ
มาก ตะโกนเรียกสุดเสียง

“พ่อ แม่”

“อู๊ต! ... อู๊ต!”

เสียงหวูดเรือ พร้อมด้วยดวงไฟสองดวงคู่
สว่างจ้าราวกับกลางวัน ปลุกให้ลินสมุทร ตื่นจาก
ภวังค์ ตามด้วยสังข์ และ สุดสาคร

“แสงอะไรนะ?” สังข์ถาม เสียงหวูดตั้งขึ้น เข้า
มาใกล้กว่าเดิม

“เรือ เรือใหญ่ หันหัวเรือ เร็ว!” สุดสาคร
ตะโกนบอกพี่ชายสุดเสียง

เสียงหวูดเรือตั้งใกล้เข้ามาอีก ดวงไฟสองดวง
ยังคงสว่างจ้า ทุกอย่างโกลาหลไปหมด แต่พวก
เด็กๆ ก็ตั้งสติได้ ลินสมุทร หมุนหางเรือบังคับเรือ

เพื่อไปให้พ้นจากเส้นทางของเรือเดินสมุทรโดยเร็ว
พร้อมกับตะโพนสั่งเสียงดังตัน

“สุตสาคร คิดเครื่อง เร็ว! พี่บ่าวหตา ดตไป
เรือเต็ยวนี้”

สุตสาคร ลงไปข้างล่าง เพื่อคิดเครื่องยนต์ ไป
เรือที่เหล็ออีกคร้ง ค่อยๆ ถูกชักขึ้นเพื่อรับแรง
ปะทะของลม เอ็อย โส่นน้อย ช่วยเพชรกับบ่าว
หตา ชักไยเรือขึ้นสุดเสา

“สาคร คิดเครื่อง เร็ว” สั่งชี้ ตะโพนลงไป
ข้างล่าง ขณะที่เสียงหวูดตั้งสนั่นหวั่นไหวเป็น
ระยะ

เครื่องไม้ได้ตติมาหลายวัน มันจึงคือตติยาก
ลักหน้อย ลินสมุทร พยายามสตาร์ทเครื่องอีก ๓
คร้ง คราวนี้ เครื่องยนต์ถูกปลุกให้ตื่นทันเวลา ลม
กรรโชกมาอย่างแรง มันถูกเร่งเครื่องเต็มกำลัง
รวมกับแรงลมที่ปะทะไยเรือ พาหัวเรือดำเกายนต์
เบนออกจากเส้นทางของเรือยักษ์ไปได้อย่าง
หวุดหวิด

ไม่นาน แสงแรกแห่งอรุณ เริ่มจับท้องฟ้า
ดวงตะวันกลมโตสีแดง เริ่มไยล่พ้นจากขอบทะเล

พอทัศนวิสัยเริ่มดีขึ้น คณะเดินทางท่องเที่ยวเล ก็
เดินทางต่อไปมุ่งสู่เกาะเกาะหนึ่งที่อยู่ห่างไกล

เมื่อเข้าใกล้วันที่ ๗ อากาศก็ยิ่งเย็น ท้องฟ้า
มัวๆ ไปด้วยหมอก จะมีบ้างบางช่วงที่เป็นเวลา
กลางวัน พอจะใช้กล้องส่องทางไกลได้บ้าง แต่ก็
ไม่มีวิแววจะเห็นเกาะนั้นเลย

“รู้ว่า เราจะมาผจญภัย?” ลังซ์ เริ่มไม่แน่ใจ

“ไม่หรอก เราก็มาตามแผนที่แล้วนี่” ลิน
สมุทร ตอบอย่างมั่นใจ

ท้องทะเลอันกว้างใหญ่ มองไปรอบๆ มีแต่เงืง
น้ำ ลูกคลื่น ลมและฝน ลังซ์ เคี้ยว และ โสนน้อย
เริ่มชินแล้ว กับการอยู่ทะเลนานๆ แต่คราวนี้ มัน
นานผิดปกติ แม้แต่ลินสมุทรกับสุตสาคร ที่ว่าเป็น
เด็กชาวเลเอง ก็รู้สึกหวั่นไหวไม่น้อย เวลามันได้
เลยมาเป็นวันที่ ๑๕ แล้ว ก็ยังไร้วิแวว ที่จะเห็น
เกาะ หรือชายฝั่ง และถ้านับวันที่เริ่มเดินทาง ก็
ราวๆ ๒๐ วัน นานขนาดนี้ อาหารและน้ำจืด
เหลือน้อยเต็มที แม้ท้องฟ้า คลื่นทะเลจะสงบดี
แต่ความหวังที่จะเห็นฝั่งก็ยังไม่มีความหวั่นไหว
เข้ามาเยือน

“เราไม่น่าพาเรือออกมาไกลอย่างนี้เลย” สุก
ดาคร เอ่ยขึ้น เพื่อปรับทุกข์กับเพื่อนๆ “แต่ทะเล
ก็เตือนเราแล้ว ว่าอย่าออกไปไกลจากฝั่ง ... เรา
ขอโทษ”

“อย่าโทษตัวเองเลยนะ” เค็อย กล่าวปลอบใจ
“ก็พวกเราพร้อมใจกัน จะออกทะเล และอีกอย่าง
พวกเราก็เชื่อว่า เธอตัดสินใจถูก เพราะเธอเป็นต้น
หนเรื่อนี้”

“อย่าเพิ่งสิ้นหวังซี เพื่อน” ดั่งซี เอ่ยขึ้นบ้าง
“โลกมันกลม มันก็ต้องถึงฝั่งสักวันนั่นแหละ”

“จริงด้วย เรือของเราก็ไม่ได้เสียซักหน่อย”
เค็อย ให้กำลังใจต่อ

ทั้ง ๗ ชีวิต ผากความหวังไว้ที่โชคชะตา ผาก
ชีวิตไว้กับท้องทะเล โดยมีน้ำและอาหารที่ร่อยหรอ
ลงไปเรื่อยๆ เป็นสิ่งค้ำประกัน ... จนกระทั่งป้าย
ของอีกวัน

เด็ก ๕ คน กับ ผู้ใหญ่อีก ๒ คน พากันนั่งที่
กลางลำเรือ แบ่งอาหารและน้ำที่เหลืออยู่ น้ำจืด
เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และน้ำมันคือมือสุดท้าย ต่อ
จากนี้ไป พวกเขาจะต้องรอน้ำจืดจากฝนเท่านั้น ...
ท่ามกลางบรรยากาศท้องฟ้าหมุกหมัว มีทัศนวิสัย

ไม่เกิน ๒๐๐ เมตร ตันหนเรือ ปล่อยให้เรือแล่นไปข้างหน้าตามยถากรรม เรือแล่นช้าๆ เข้าไปใกล้บริเวณปรากฏการณ์ประหลาด สิ้นสมุทร ปลุกให้เพื่อนๆ ตื่น มองไปข้างหน้า ปรากฏม่านดำแสง ล่องลงมาจากท้องฟ้า พุ่งผ่านหมอกขมุกขมัว ลงไปที่ผิวน้ำ เป็นแนวเส้นตรงจากปากหนึ่งไปยังอีกปากหนึ่ง ไม่รู้ว่ามันเริ่มต้นที่ตรงไหน และไปสิ้นสุดที่ไหน

สิ้นสมุทร เอาเข็มทิศออกมาเทียบดู แต่มันไม่ทำงาน รวากับว่าทิศเหนือหายไปจากโลก ดั้งซี่หยิบกลัองส่องไปข้างหน้า

“แสงอะไรนะ?” สิ้นสมุทร ถาม ดั้งซี่จึงส่งกลัองให้

“แสงเป็นสีรุ้ง เหมือนรุ้งกินน้ำเลย” สิ้นสมุทรพูดแล้วเขาก็ส่งให้เพื่อนๆ ส่องดูทุกคน

“จริงด้วย สวยจังเลย” โสนน้อย อุทาน

“เอาไงดี?” สุกสาคร ถามพี่ชาย

คราวนี้ สิ้นสมุทร ไม่กล้าตัดสินใจคนเดียว ผลการประชุมแบบง่ายๆ พวกเขาตัดสินใจ ปล่อยให้เรือเดินหน้าทะลุผ่านมันไป

พวกเด็กๆ ไม่รู้หรือกว่า สถานที่ที่พวกเขาเข้าไปนั้น คืออะไร มันเป็นกับดักของกาลเวลา หรือเป็นแค่ปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ หรือว่ามนุษย์ต่างดาว สร้างมันขึ้นมา ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่งมีโอกาสพาตัวเองนั่งยานกระสวย ขึ้นมาข้างบนเหนือพื้นโลก มองลงไปข้างล่าง แสงนั้น มันส่องลงมาเป็นวงกลมใหญ่ ขนาดมหึมา สามารถลากเรือสำเภารของพวกเด็กๆ ไปจอดเรียงไว้ในนั้นได้ เป็นพันลำ พวกเขาอาจจะตัดสินใจผิดก็ได้ ที่เข้าไปในนั้น หรือว่าเป็นเพราะโชคชะตา กำหนดไว้เช่นนั้น

เรือสำเภาสัญชาตินักรบ นามว่า โคว์ คาบแห่งท้องทะเล พร้อมด้วยวงสัญลักษณ์ รูปคาบไซหัวห้าเหลี่ยม แล่นผ่านเข้าไปในบริเวณนั้น แสงที่ส่องลงมา ก็สลายกลายเป็นเกร็ดแสงสีรุ้ง ปลิวไสวร่วงหล่นลงมา ราวกับละอองเกสรดอกไม้ ปลิวไปกับสายลมอันแผ่วเบา เกร็ดแสงนั้น ค่อยๆ ปลิวพัดวนเวียนส่ายไปมา บางครั้งก็บิดเป็นวงกัน หอย บางครั้งก็หมุนบิดเป็นเกลียว บางครั้งก็หมุนวนเหมือนขดลวด ปลิวไปทั่วบริเวณนั้น แสงขึ้นเร็วขึ้น จนพวกเด็กๆ เพชรและบ่าวหลา ไซคเซไป ตามแรงหมุน เหมือนถูกพลังบางอย่างกระทำ ทั้งๆ ที่กระแสลมขณะนั้นก็พัดเอื่อยๆ สร้างความ

มหัศจรรย์ให้แก่วงศ์เต็กๆ เป็นอันมาก ทุกคนดู
สนุกสนานกับปรากฏการณ์ แต่ตั้งช้กลับไม่
ไว้วางใจ แต่ไม่อาจสรุปได้ว่ามันเป็นอะไร สักครู่
ก็ริ่ดแสงเหล่านั้ัน ก็ค่อยๆ เลือนหายไปใในอากาศ
ปล่อยให้ความมีดลั้วอิมคริม เข้ามาแทนที่ดังเดิม
ราวกับไม่มีเกิดอะไรขึ้น

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๑ บนเรือโจรสลัด
กลับไปที เว็บบุมนน คนคิคคี่

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>